

8) навіть високий рівень заробітної плати та інші методи стимулювання не спонукають випускників останніх десяти років до творчої діяльності, прояву ініціативи, народження нових ідей і проектів.

Ті випускники, які після закінчення вищого навчального закладу мають бажання залишитися працювати викладачами на кафедрі, обов'язково на належному рівні повинні вивчити та здати іспити з курсів «Психологія», «Педагогіка», «Риторика». Не зайвим було б і запровадження факультативу «Педагогічна майстерність», який би проводився в інтерактивній формі та мав на меті ознайомити слухачів з новими методиками викладання у вищій школі, продемонструвати «майстер-класи» відомих досвідчених викладачів. Це стане запорукою наявності високопрофесійних науково-педагогічних кадрів у ВНЗ, здатних на високому якісному рівні передати свої знання, вміння, навички, результати наукової роботи випускникам, які завдяки цьому стануть освіченими фахівцями у різних галузях знань і патріотами своєї Батьківщини.

Список використаних джерел

1. Ломоносов М. В. Полное собрание сочинений. Т. 7. Труды по филологии. — М.-Л. — 1952. — С. 110.

2. Бельский К. С. Руководство работой студента-юриста над научным сочинением по финансовому праву. Методологические аспекты. Часть 3. Сбор и систематизация материала. // Право и государство: теория и практика. — 2012. — №. 4 (88). — С. 80—87.

Стаття надійшла до редакції 28.08.13.

Ю. В. Журик,

к.ю.н., доцент

доцент кафедри правового регулювання економіки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІН У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

У нашому невеликому дослідженні ми торкнемося двох аспектів: рівня та якості викладання викладачами навчального матеріалу та позааудиторної підготовки студентів.

І. Розглядаючи питання навчання та підготовки студентів у вищих навчальних закладах, безумовно актуальним є питання *pi-*

вня викладання навчального матеріалу та вміння викладачів працювати із студентською аудиторією причому з максимальною віддачею як на лекційних, так і на семінарських і практичних заняттях.

Взагалі роботу викладача можна розглядати в таких аспектах: викладання певних дисциплін;

— науково-дослідна робота викладача (написання статей, тез, проведення конференцій, семінарів, круглих столів);

— методична робота викладача (підготовка методичного матеріалу, проведення гуртків);

— навчально-виховна робота (організаційно-культурна робота зі студентами).

Виконувати одночасно такий об'єм роботи важко, не всім це вдається, а якщо вдається, то постає питання якості виконуваної роботи та бажання працювати у режимі такого навантаження взагалі. Безумовно, що в ринкових (капіталістичних) умовах, які на сьогодні панують в Україні, основним стимулом заохочення праці є *рівень заробітної плати та грошові винагороди (премії)*. Відомо, що в державних навчальних закладах рівень заробітної плати невисокий (порівняно із комерційними навчальними закладами) крім того, навантаження на викладачів постійно зростає — на сьогодні керівництво дипломними роботами здійснюється виключно кандидатами наук, але заробітну плату для цих категорій викладачів не збільшено, аудиторне навантаження не зменшено!

Для стимулювання праці викладачів і підвищення рівня викладання у Київському національному економічному університеті імені Вадима Гетьмана, на юридичному факультеті запроваджено проведення щорічного конкурсу *«Кращий науково-педагогічний працівник юридичного факультету»*. За результатами Конкурсу переможці отримують Грамоти та грошові винагороди. На кшталт колишнього *«соціалістичного змагання»*. Але грамота та невелика грошова премія не можуть вирішити великих проблем інтелігенції і викладачів зокрема.

А проблеми такі: 1) низька заробітна плата (ставка доцента ненабагато вище зарплати двірника); 2) необхідність плати за друк статей у фахових виданнях (вченим за свій внесок у науку треба платити!) крім того, журнали встановлюють для авторів ліміти друкованих праць, наприклад: не більше 2-х або 4-х наукових статей на рік; 3) абсолютна інертність з боку держави щодо

забезпечення професорсько-викладацького складу житлом (хоча викладачі їдуть як пільговики).

II. Стосовно позааудиторної підготовки студентів то, в контексті навчання та підготовки студентів вищих навчальних закладів за Болонською системою, актуальним є питання залучення молоді до наукової діяльності. У вищих навчальних закладах створені та функціонують наукові гуртки, на яких студенти, під керівництвом викладачів, готуються до майбутньої наукової діяльності.

Викладачі безпосередньо самі організують і проводять засідання науково-практичних гуртків, готують для студентів актуальну та цікаву інформацію з актуальних проблем сучасної науки. На засіданнях гуртка студенти проводять спільне обговорення відповідних проблемних та актуальних питань, висловлюють свої власні позиції та бачення.

Але викладачі зіткнулися з проблемою стимулювання та заохочення студентів до відвідання гуртків. Сучасний студент ставить перед викладачем такі запитання: 1. Для чого це мені? 2. Що це мені дасть для підвищення якості навчання та успішної здачі іспиту (або заліку)?

Це є абсолютно обгрунтований підхід сучасної молодої людини, яка знаходиться у капіталістичному середовищі. Проблема наступна — немає внутрішньої мотивації для самовдосконалення! А тому питання заохочення студентів до творчої, ініціативної діяльності у навчальному закладі залишається відкритим.

Стаття надійшла до редакції 27.09.13.

О. С. Котуха,

к.ю.н.,

доцент кафедри цивільного права та процесу
Львівської комерційної академії

ДО ПИТАННЯ ПРО РЕФОРМУВАННЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

Реформування вищої освіти в цілому та юридичної зокрема має відбуватися системно та послідовно. Водночас, аналіз сучасної нормативно-правової бази України демонструє, що на сього-